

Den här berättelsen utspelar sig för tio år sedan, innan Joel hade fötts. En morgon upptäcker Joels mamma att hon blivit väldigt rund om magen.

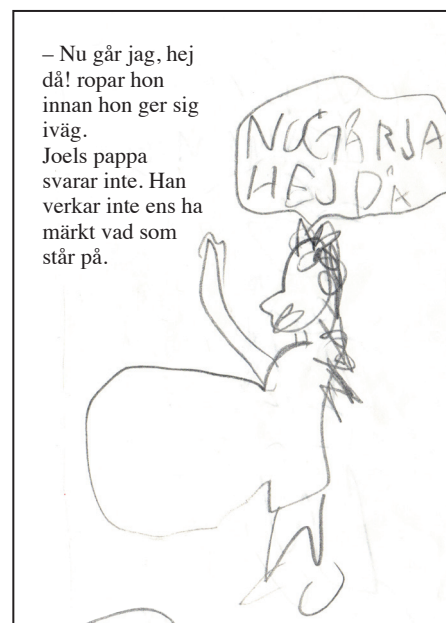
– Jag måste vara med barn, utbriter hon överraskat. Jag har inte märkt det förrän nu.

– Jag måste skynda mig till BB, säger hon och packar sin väska.

Men hon kommer på att hon kanske borde kamma sig först. Hon drar kammen genom håret några gånger, men lyckas inte reda ut sina trassliga tovor något vidare.

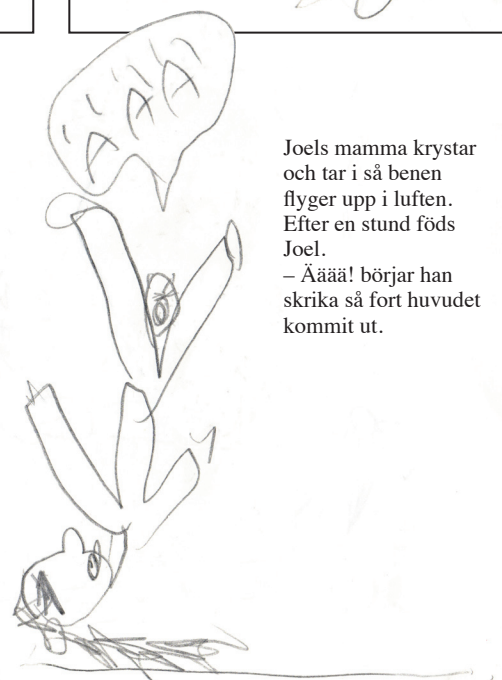
– Nu går jag, hej då! ropar hon innan hon ger sig iväg. Joels pappa svarar inte. Han verkar inte ens ha märkt vad som står på.

När Joels mamma kommer fram till BB får hon träffa en doktor.

– Jag tror det blir ett missfall för magen är ju så liten, förklarar hon.

Men det tror inte doktorn. Han har aldrig sett en så stor mage förut. Han ger henne en spruta.

Joels mamma krystar och tar i så benen flyger upp i luften. Efter en stund föds Joel.

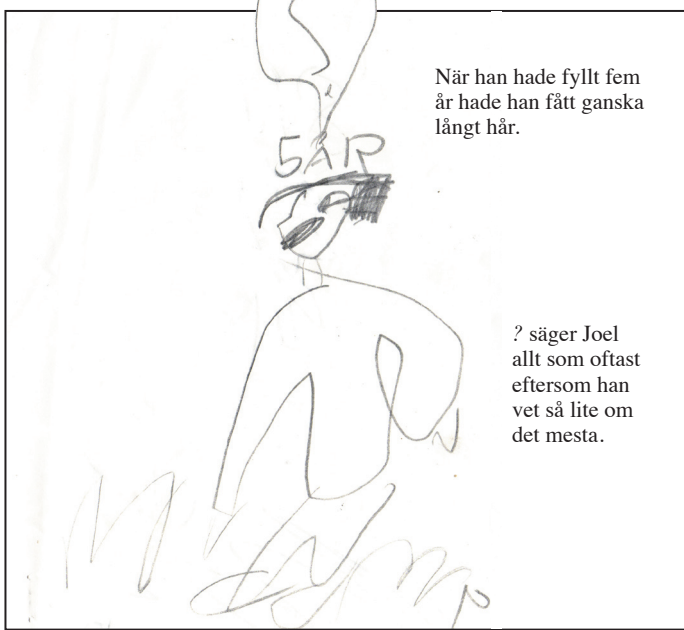
– Åååå! börjar han skrika så fort huvudet kommit ut.

Så här såg Joel ut när han föddes.

Efter två år hade han fått en liten lugg som hängde ner från pannan. Men han kunde bara säga *dada*.

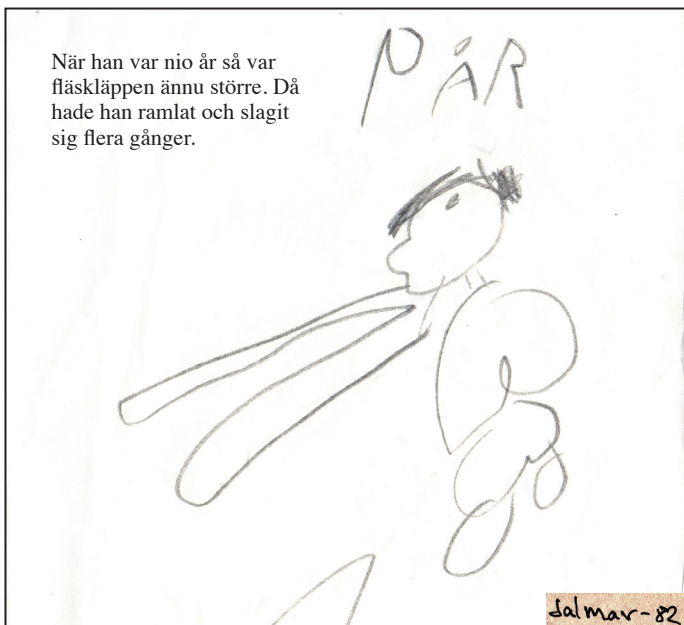

När han hade fyllt fem år hade han fått ganska långt hår.

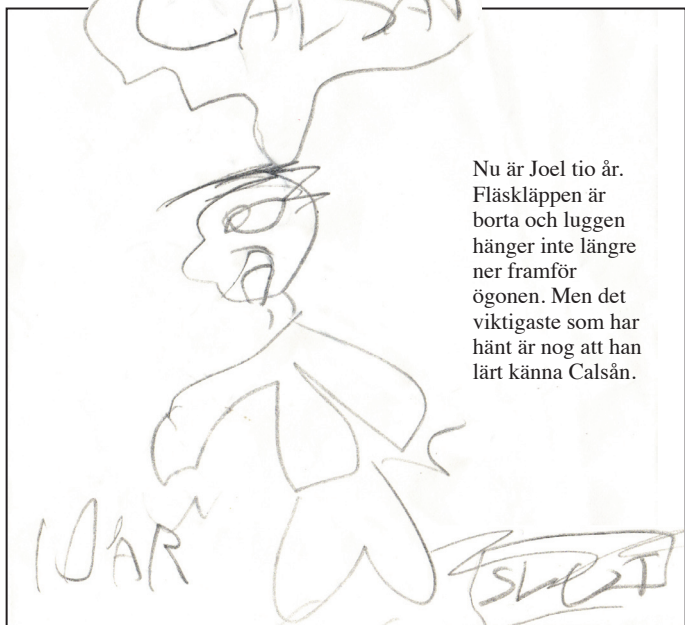
? säger Joel allt som oftast eftersom han vet så lite om det mesta.

När Joel var åtta år hade han en riktigt otäck fläskläpp som han fått efter att ha ramlat och slagit munnen i golvet.

När han var nio år så var fläskläppen ännu större. Då hade han ramlat och slagit sig flera gånger.

Nu är Joel tio år. Fläskläppen är borta och luggen hänger inte längre ner framför ögonen. Men det viktigaste som har hänt är nog att han lärt känna Calsån.